

Arrest

nr. 55 860 van 14 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 november 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoekende partij, de heer B.A., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, geboren op 8 augustus 1965 te Aratashen. U had uw woonregistratie in de Drojstraat, gebouw 12, appartement 37, Zeytun, Erevan. Op 18 mei 1990 liet u uw huwelijk met N.(...) A.(...) (O.V. 6.661.715) registreren. U hebt 3 dochters: A.(...) en A.(...) verblijven in België, A.(...) is gehuwd en woont in de Russische Federatie. In oktober 1989 raakte u als agent betrokken bij een incident voor een hotel/restaurant. Uw collega werd aangevallen door S.(...) S.(...). U kwam tussenbeide, maar S.(...) keerde zich tegen u en wilde u neersteken. U loste 6 waarschuwingsschoten. Omdat S.(...) u bleef aanvallen, schoot u hem in de borst. Er volgde een rechtszaak tegen S.(...), waarbij u werd opgeroepen als getuige. Na het proces verdween

S.(...) S.(...). Na uw studies ging u opnieuw voor de politie werken. Begin 2010 werd K.(...) N.(...) uw nieuwe chef. Hij beweerde dat hij de peter van Stiopa Stepanyan was. Uw collega bij de politie, K.(...) K.(...), had contacten met opposanten en soms tipte hij hen over geplande politionele acties bij betogingen. Hij werd een tijd in hechtenis genomen. De oppositie vroeg zijn vrijlating en uiteindelijk werd K.(...) K.(...) vrijgelaten. Enkele dagen later overleed hij. U nam het sporadisch van hem over als tipgever van opposanten. K.(...) N.(...) greep uw activiteit als tipgever aan om zijn petekind S.(...) te wreken voor het incident in 1989. U verklaart omwille van die problemen mishandeld te zijn. U werd 51 dagen in hechtenis genomen. U oordeelde dat uw situatie niet langer veilig was in Armenië en daarom besloot u, samen met uw echtgenote en 2 dochters, te vluchten. Uw vader hielp bij de organisatie van uw vlucht. Op 25 juli 2010 vloog u per vrachtvliegtuig van Zvsartnots naar Minsk. Van daaruit reisde u per auto door naar België. Op 27 juli 2010 kwam u in België aan en op dezelfde dag vroeg u asiel aan. Uw echtgenote, A.(...) N.(...), en uw dochter, A.(...) A.(...) (O.V. 6.661.711), vroegen eveneens asiel aan bij de Belgische autoriteiten en verbinden hun asielmotieven aan de uwe.

B. Motivering

Er moet vooreerst worden benadrukt dat u in het kader van deze asielaanvraag belangrijke informatie, in casu (kopieën van) identiteitsdocumenten, niet spontaan hebt voorgelegd bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch nadien aan het Commissariaat-generaal, hetgeen van u, als asielzoeker, nochtans verwacht werd. Er werden namelijk in de door uw advocaat neergelegde regularisatie-aanvraag 9-ter omwille van medische redenen (ter attentie van de Dienst Vreemdelingenzaken) kopieën aangetroffen van de eerste pagina van uw paspoort en van de eerste pagina van de paspoorten van uw echtgenote en 2 dochters. Bij confrontatie stelde u (CGVS, gehoorverslag dd. 22.09.2010, p.14) dat men zowel bij het Commissariaat-generaal als bij de Dienst Vreemdelingenzaken hier niet naar gevraagd heeft. Deze motivering kan niet worden aanvaard. Bij bevraging omtrent uw paspoort stelde u echter (CGVS, gehoorverslag dd. 22.09.2010, p. 7) dat uw paspoort is achtergebleven bij de personen die u naar België brachten en dat u geen spoor meer heeft van uw paspoort, zonder meer. Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die verband houden met zijn identiteit. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit vanaf het begin daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Redelijkerwijze kon aldus van u verwacht worden dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal spontaan de kopieën van uw paspoort had voorgelegd. Dit des te meer gelet op de hierboven vermelde bevraging voor het Commissariaat-generaal met betrekking tot uw paspoort. Het door u aangehaalde argument dat men niet vroeg naar kopieën van identiteitsdocumenten, kan gelet op het voorgaande niet worden aangenomen als verschoningsgrond en leidt tot de conclusie dat u bewust de Belgische asielinstanties wilde misleiden. Uw asielaanvraag neemt daardoor een onmiskenbaar bedrieglijk karakter aan en uw algehele oprechtheid wordt, aan de hand van deze vaststelling, reeds zwaar ondermijnd. Uiteraard wordt hierdoor ook de ernst van uw verklaarde vrees voor vervolging in ernstige mate ondergraven.

Verder moet, inzake uw paspoort, worden vastgesteld dat u in de neergelegde regularisatie-aanvraag 9-ter bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een kopie van de eerste pagina van de paspoorten hebt neergelegd. Aangezien uw algehele oprechtheid door voorgaande vaststelling reeds zeer zwaar ondermijnd is, ontstaat minstens het vermoeden dat u uw origineel paspoort of kopieën van de ontbrekende pagina's van het paspoort eveneens achterhoudt. Deze andere pagina's van het Armeens paspoort bevatten belangrijke informatie over woonregistratie, uitreisstempels en het verstrekken van visa voor reizen naar het buitenland. Aangezien u deze informatie, die mogelijks een ander licht werpt op uw verklaringen, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

U verklaart (CGVS, gehoorverslag dd.22.09.2010, p.9-10) dat u de oppositie hebt geholpen en daardoor problemen kreeg met uw chef bij de politie, K.(...) N.(...). Deze laatste greep uw hulp aan opposanten aan om zich te wreken voor een incident in 1989 met zijn petekind, S.(...) S.(...). Welnu, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de politieke situatie in Armenië niet van die aard is dat personen die de oppositie steunen hier omwille van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeren. Uit deze informatie blijkt namelijk dat zich bij de evenementen van maart 2008, in de nasleep van de presidentsverkiezingen in Armenië, ernstige feiten die vervolging kunnen uitmaken, hebben voorgedaan. Er moet echter worden gesteld dat de situatie in tussentijd aanzienlijk is geëvolueerd. Afgezien van de twee gezochte personen die in de informatie worden vermeld, zijn alle personen die de autoriteiten wilden vervolgen reeds gearresteerd. Voor personen met uw profiel, met name personen die sporadisch hebben gefungeerd als tipgever van

demonstranten of opposanten, blijkt uit de informatie dat ze wel druk kunnen ervaren vanwege de autoriteiten, maar dat er actueel geen gegronde vrees voor vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie. U slaagt er op generlei wijze in het in deze informatie geschetste beeld van de politieke situatie in Armenië te ontcrachten en u brengt geen bewijsstukken aan die iets anders kunnen doen vermoeden. De zwaarwichtige problemen die u verklaarde te hebben gekend in de periode van 10 maart 2010 tot 20 juli 2010 zijn op basis van deze informatie dan ook niet plausibel. Welnu, aangezien het niet aannemelijk is dat u omwille van politieke daden in de eerste helft van 2010 vervolging riskeert, kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaring als zou uw chef, K.(...) N.(...), dergelijke politieke daden hebben kunnen invoepen om S.(...) S.(...) te wreken voor het schietincident in 1989.

In ondergeschikte orde dient, in de hypothese dat uw relaas geloofwaardig is, quod non, te worden gesteld dat u van cruciale gebeurtenissen doorheen uw asielrelaas geen materieel bewijs kunt voorleggen. Zo verklaarde u aan de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst p. 2-3) dat u door uw chef werd gedwongen om een ontslagbrief te schrijven, maar hiervan legt u geen bewijs voor. Eveneens bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u kort na 7 mei 2010 een klacht indiende bij de politiechef van Armenië én bij de eerste minister; evenmin staat u deze bewering aan de hand van enig materieel bewijs. U verklaarde dat u tot 20 juli 2010 in voorarrest werd gehouden en dat u toen werd vrijgelaten met een uitreisverbod, maar ook van deze bewering levert u geen tastbaar bewijs. Welnu, er moet vastgesteld worden dat u van een aantal cruciale gebeurtenissen, waarvan kan verondersteld worden dat ze administratief sporen moeten hebben nagelaten, geen begin van bewijs aanbrengt. Bijgevolg slaagt u er niet in om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in positieve zin te wijzigen.

Verder zijn uw verklaringen over de gebruikte reis- en identiteitsdocumenten tijdens uw reis van Minsk naar België ongeloofwaardig. Op de vraag of u met uw origineel of met een vervalst paspoort naar België reisde, antwoordt u (CGVS, gehoorverslag dd.21.09.2010, p.6) dit niet te weten en dat u van niets op de hoogte was. U vond het ook niet belangrijk dat u niets werd gezegd over eventueel vervalste identiteitsgegevens. Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat er aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen. Uitzonderingen op deze controles zijn quasi onbestaande. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u geen informatie kan geven over uw reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Aan uw verklaringen, als zou u dermate weinig informatie hebben over de documenten die werden gebruikt tijdens identiteitscontroles bij grensovergangen bij binnenkomst van de EU, kan dan ook weinig geloof gehecht worden. Hierdoor ontstaat wederom het vermoeden dat u uw Armeens paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Uit alle voorgaande vaststellingen dient te worden afgeleid dat gelet op het bedrieglijke karakter van uw verklaringen er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie, noch van een risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Alle door u voorgelegde documenten wijzigen deze vaststelling niet. Vooreerst moet worden gesteld dat uw advocaat tijdens het 2e gehoor door het Commissariaat-generaal een kopie van een aanvraag art.9-ter neerlegde (stuk 21). Het document bevat identiteitsgegevens van uzelf, uw echtgenote en uw 2 dochters, die hier niet betwist worden. Er moet wel worden opgemerkt dat u noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch voor het Commissariaat-generaal spontaan (een kopie van) de eerste pagina van uw Armeens paspoort voorlegde. Zoals in de eerste paragraaf van deze beslissing reeds vermeld werd, heeft deze vaststelling uw algehele oprechtheid zeer ernstig ondermijnd. De stukken 1, 2, 6, 16, 17 en 18 (uw rijbewijs, geboorteaktes, een diploma en een militair boekje op naam van uw echtgenote) bevatten eveneens identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden. Stuk 3 (huwelijksakte) bewijst de formele band tussen uzelf en uw echtgenote, hetgeen evenmin in vraag gesteld wordt. De stukken 4, 10, 11, 12, 13, 14 en 20 (medische getuigschriften en een voorschrift voor medicatie) bevatten informatie over uw medische problemen, maar ze leveren geen informatie over de door u beweerde omstandigheden waarop u deze medische problemen kreeg. De stukken 5, 7 en 8 bewijzen dat u in uw herkomstland actief zou geweest zijn bij de politie, maar ze bevatten geen informatie over uw verklaarde problemen. De stukken 9 en 19 (een document afgeleverd door het parket en een vonnis van een rechtbank) bevatten informatie over het schietincident in 1989 en de daaruit

voortvloeiende rechtsgang, maar ze bewijzen niet dat u door dit incident opnieuw problemen kreeg in 2010. Stuk 15 (krantenartikel) bevat een foto, waarvan u verklaart (CGVS, gehoorverslag dd.22.09.2010, p.8) dat S.(...) S.(...) erop te zien is, maar u erkent dat het artikel geen informatie over u, noch over uw verklaarde problemen bevat. Er moet worden besloten dat alle hier besproken documenten u niet in staat hebben gesteld om eerder gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Aangezien uit de reeds afgelegde verklaringen van u en uw gezinsleden uw vluchtmotieven duidelijk zijn, en aangezien bovenstaande vaststellingen betreffende de bedrieglijkheid van uw asielrelaas duidelijk uit het administratief dossier blijkt, acht ik het niet meer noodzakelijk u op te roepen voor gehoor.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing in hoofde van tweede verzoekende partij, mevrouw N.A., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, geboren op 22.01.1970 te Ayghr-Lich. Op 25 juli 2010 heb u uw land van herkomst verlaten. Op 27 juli 2010 kwam u in België aan en op dezelfde dag vroeg u asiel aan. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven naar voor brengt.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, B.(...) A.(...) (O.V. 6661715). U verklaart (CGVS, gehoorverslag dd.21.09.2010, p.8) dat uw problemen te herleiden zijn tot deze van uw echtgenoot. Daarnaast verklaart u (CGVS, gehoorverslag dd.21.09.2010, p.9) dat u uw asielmotieven verbindt aan deze van uw echtgenoot. Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot door het Commissariaat-generaal werd besloten tot een weigering van de hoedanigheid van Vluchteling en tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan deze beslissing is genomen, alsook voor de bespreking van de door u voorgelegde documenten, wordt dan ook verwezen naar de beslissing inzake de asielaanvraag van uw echtgenoot.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing in hoofde van derde verzoekende partij, mevrouw A.A., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, geboren op 10 september 1991 te Erevan. Op 25 juli 2010 heb u uw land van herkomst verlaten. Op 27 juli 2010 kwam u in België aan en op dezelfde dag vroeg u asiel aan. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw vader werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw vader, B.(...) A.(...) (O.V. 6661715). U verklaart (CGVS, gehoorverslag dd.22.09.2010, p.6) dat u geen persoonlijke problemen hebt gekend die niets te maken hadden met de problemen van uw vader. Daarnaast verklaart u (CGVS, gehoorverslag dd.22.09.2010, p.8) dat u uw asielmotieven uitdrukkelijk verbindt aan deze van uw vader en dat u geen andere asielmotieven inroept. Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw vader door het Commissariaat-generaal werd besloten tot een weigering van de hoedanigheid van Vluchteling en tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan deze beslissing is genomen wordt dan ook verwezen

naar de beslissing inzake de asielaanvraag van uw vader. De door u voorgelegde documenten, uw rijbewijs en uw geboorteakte, bewijzen enkel uw identiteit die hier niet betwist wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekende partijen uiten in een enig middel inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. Zij ontkennen ten stelligste dat zij de fotokopieën van de paspoorten die zij bij zich hadden niet hebben afgegeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij benadrukken dat deze documenten door het personeel van de Dienst Vreemdelingenzaken samen met alle andere documenten werden meegenomen en dat zij deze documenten hebben teruggekregen na het maken van fotokopieën. Verzoekende partijen volharden tevens in hun bewering als zouden zij hun originele paspoorten aan de smokkelaars hebben afgegeven en ontkennen dan ook ten stelligste dat zij bewust documenten hebben achtergehouden, waarvan overigens geen enkel bewijs aanwezig is in het dossier. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen het vermoeden uit dat verzoekende partijen hun origineel paspoort of kopieën van de ontbrekende pagina's en zo mogelijks informatie over woonregistratie, uitreisstempels en verstrekken van visa, achterhouden, wijzen zij erop dat zij nooit een visa hebben aangevraagd om Armenië te verlaten en dat dit bovendien kan worden opgezocht. Eerste verzoeker benadrukt dat er bij de evenementen van maart 2008, in de nasleep van de presidentsverkiezingen in Armenië, ernstige feiten van vervolging zijn geweest en dat er op personen met zijn profiel druk kan worden uitgeoefend door de autoriteiten. Eerste verzoeker verduidelijkt dat hij vervolging riskeerde door bepaalde personen die op de hoogte waren van zijn activiteiten na de verkiezingen van maart 2008. De identiteit van personen die vroeger in de oppositie actief waren is volgens verzoekende partijen thans immers gekend door een grote meerderheid van tegenstanders en zij ondervinden wel degelijk problemen in de realiteit zoals pesterijen en bedreigingen die een normaal leven onmogelijk maken. Eerste verzoeker geeft ook aan dat de dood van zijn collega een duidelijk teken was dat de leden van de voormalige oppositie ernstig gevaar liepen. Zelf heeft hij dit ook ondervonden op het ogenblik dat hij werd aangehouden gedurende een periode van 51 dagen waarin hij mishandeld werd. Verzoekende partijen bevestigen dat zij geen documenten als materieel bewijs kunnen voorleggen. Tot slot voeren zij aan dat het voor hen onbelangrijk was of zij tijdens hun vlucht naar België paspoorten hadden met hun eigen of een valse naam. De strenge paspoortcontrole wil volgens verzoekende partijen niet zeggen dat er niemand de Schengen zone op een illegale manier kan binnenkomen.

2.1.2. Verzoekende partijen dienen aan te tonen dat er in hunnen hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen hebben te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat hun vrees actueel is, hetgeen betekent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van haar beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet); zie ook: RvS 26 september 2008, nr. 186.532; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 74-75). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees van de verzoekende partijen moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hun aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Verzoekende partijen baseren hun voorgehouden vrees voor vervolging op de problemen die eerste verzoekende partij zou hebben ondervonden omwille van zijn betrokkenheid bij de oppositie (i.e. als informant) in Armenië. Er moet worden vastgesteld dat de huidige situatie in Armenië van dien aard is dat personen met een dergelijk profiel geen vluchtelingenrechtelijke vervolging dienen te vrezen. Deze bevinding is gestoeld op de bij het administratief dossier toegevoegde informatie (Cedoca, subject related briefing van 23 juni 2010: “*Armenië, Situatie van de oppositie in de context van de gebeurtenissen van februari/maart 2008 en de gevolgen ervan*”, stuk 14 van het administratief dossier) waaruit blijkt dat sinds de aantreding van president Sargsyan de autoriteiten niet meer geneigd zijn om mensen om politieke redenen aan te houden. Sindsdien hebben diverse politieke acties van de

oppositie plaatsgevonden zoals petitie en een herdenkingsmeeting, en werd een amnestiewet door het parlement aangenomen op 19 juni 2009. Diverse goedgeplaatste bronnen, zoals de voorzitters van verschillende Armeense mensenrechtenorganisaties, van oppositiepartijen en hooggeplaatste overheidspersonen en buitenlandse diplomaten bevestigen unaniem dat personen met verzoekers voorgehouden profiel, i.e. betrokken bij de oppositie zonder leidinggevende functie, geen risico lopen op enige vorm van vervolging, aangezien de mensen die hadden gearresteerd moeten worden reeds gearresteerd zijn (geweest). Verzoekende partijen beperken zich tot algemene beweringen omtrent de situatie van personen die vroeger in de oppositie actief waren, doch brengen geen bewijsstukken aan die voormelde informatie ontkracht. Verzoekende partijen weerleggen voormelde informatie, die door hen gekend is en waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich gesteund heeft, aldus niet. In het kader van de devolutieve kracht van het onderhavige beroep volstaat het voorgaande om te besluiten dat in hoofde van verzoekende partijen geen vluchtelingenrechtelijke vrees in aanmerking kan worden genomen.

2.2. Het verzoekschrift ontwikkelt geen argumenten inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Ook wat betreft deze status ligt de bewijslast bij verzoekende partijen. In het licht van de hierboven beschreven actuele situatie in Armenië tonen zij niet aan een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekende partijen kunnen niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komen niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER, kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER